

nit postoj a zachovat si vnitřní svobodu. Jednou ze špatných reakcí na zoufalství je naučená bezmoc. Ukážu to na příkladu. Student, který několikrát selže v matematice, si začne myslet, že „na to nemá“, a přestane se učit, i když by mohl uspět s pomocí. Manžel, manželka ztratí motivaci cokoliv na svém chování měnit, protože nevěří, že se manželství změní. Člověk ztratí motivaci žít s Bohem, protože Bůh neodpoví na jeho modlitby. Jenže někdy je člověku v tomto vlastně dobře, protože se přestane snažit o změnu a udělá ze sebe oběť. Kdo má ale naději, ten se do tohoto stavu nedostane.

Naděje dává odvahu jednat

Naděje není především mentální stav, pocit, ale rozhodnutí pokračovat, milovat, jednat – navzdory špatným okolnostem. Je to odvaha žít, věřit, sloužit druhým a následovat Krista navzdory nejistotě. Mnozí hrdinové Bible jednali, i když se zdálo, že to nemá smysl, že nemohou uspět. Raná církev byla pronásledována, ničena, ale nezastavilo ji to. Křesťan, který má naději, je jako tekoucí voda, která si neustále hledá nové cestičky a teče kupředu, nedá se zastavit. Vodu táhne vpřed gravitace, křesťana naděje, jejímž zdrojem je Kristus.

Naděje je třeba šířit dál

Naděje není soukromý luxus. Je to dar, který

má být předáván dál – dětem, komunitám, světu. Ve výchově, ve slovech, v každodenním jednání. Naděje se živí slovy, činy, pamětí a příběhem. Proto Židé slaví Paschu, proto slavíme Eucharistii. Připomínáme si Boží vysvobuzující jednání. Jenže je třeba, abychom si předávali a pamatovali i svoje příběhy, které se stanou zdrojem naděje. Když Izraelci prožili něco s Bohem, měli postavit oltář. Jednalo se o připomínku, která ale neměla za cíl jen vzpomínat, ale dát naději. Národy si budují sochy. Důvodem pak není připomenutí toho, jak ten který hrdina fyzicky vypadal, ale připomenutí nějaké důležité epochy, osobnosti, která národu dala naději. Pro nás to je výzva, abychom nastupující generaci sdělovali, že život s Kristem je možný, dává smysl a přináší naději. Právě církev by měla být místem, kde je znát naděje.

Naděje nepřijde sama, nelze na ni čekat do doby, kdy se svět a okolnosti změní k lepšímu, nelze ji zaměnit za optimismus. Naše volba je sice svobodná, ale hluboce propojená s naší vírou a zakotvením v Bohu. Pravděpodobně nezměníme svět, církev ani sebe hned, ale každý malý čin naděje má sílu přinášet změnu k lepšímu.

David Novák

redakčně upraveno

AKTUÁLNÍ INFORMACE

POUŤ KE 14 POMOCNÍKŮM

Srdečně zveme na pouť ke kapličky Čtrnácti pomocníků, která se koná
v neděli 10. srpna 2025

Po mši svaté (cca v 9.30) vyjdeme společně od kostela sv. Petra a Pavla v Semilech ke kapličce. Touto poutí chceme poděkovat za uplynulý rok a prosit o požehnání pro náš hospic, nemocné, jejich rodiny i všechny naše podporovatele.

Po pouti vás rádi přivítáme na přátelském posezení s malým občerstvením v altánku u místního hřiště.

Těší se na vás tým Domácího hospice Čtrnácti pomocníků

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 31. července 2025. Uzávěrka následujícího čísla: 14. srpna 2025. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky zasílejte na adresu kraus.matej@seznam.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

HŘIVNA

Informační čtrnáctideník
ŘK farnosti Semily
Číslo 16 3. srpna 2025

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Košťofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 4. 8. – 17. 8. 2025

4. 8. Po	Památka sv. Jana Marie Vianneye, kněze			
5. 8. Út	KA	18.00	za Marii	
6. 8. St	Svátek Proměnění Páně			
	KO	18.00	za + maminku Emilii	
7. 8. Čt	KA	08.00	za + Kateřinu Masničákovou (u příležitosti 50 let od úmrtí)	
8. 8. Pá	Památka sv. Dominika, kněze			
9. 8. So	Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy			
	DD	13.30	za farníky	
	KA	18.00	za uzdravení Marie	
10. 8. Ne	19. neděle v mezidobí			
	KO	08.30	za + Sadika Tomu	
11. 8. Po	Památka sv. Kláry, panny			
12. 8. Út	KA	18.00	za + Ľudovíta Silného	
13. 8. St	KA	08.00	za duchovní posilu a ochranu před pokušením	
14. 8. Čt	Památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka			
	KA	08.00	za Boží požehnání pro děti	
15. 8. Pá	Slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE			
	KO	18.00	za Boží požehnání pro sestru	
16. 8. So	DD	13.30	za farníky	
	KA	18.00	za ++ Ludmilu a Vincence Chodúrovu	
17. 8. Ne	20. neděle v mezidobí			
	KO	08.30	na úmysl rodiny Struplových	
	CH	15.00	na úmysl	

V roce 2033 si připomeneme 2000 let od událostí, které zásadně proměnily dějiny lidstva – smrt, vzkříšení, nanebevstoupení Ježíše Krista a seslání Ducha svatého o Letnicích. Toto výročí bude pro křesťany velkou oslavou víry a naděje. A právě k tomu směřuje iniciativa s prostým, ale výmluvným názvem: Evangelizace 2033.

Evangelizace 2033 navazuje na projekt Evangelizace 2000, který založil americký kněz Tom Forrest už v roce 1985. Jeho cílem bylo povzbudit celou katolickou církev k většímu důrazu na misi a zvěstování evangelia. Do Jubilejního roku 2000 tak probíhaly po celém světě formace, duchovní obnovy a školy evangelizace, které zasáhly tisíce lidí – laiků i kněží. Po roce 2000 se práce nezastavila. Naopak – podle slov papeže Jana Pavla II. bylo potřeba „vydat se na široký oceán nového tisíciletí“. A právě proto se projekt transformoval na Evangelizaci 2033 – přípravu na další zásadní jubileum.

Cíl Evangelizace 2033

Evangelizace 2033 není žádné nové hnutí ani organizace s vlastní ideologií. Nejde o aktivitu jedné komunity, země nebo proudů v církvi. Jedná se o celosvětovou síť modlitby, hlásání a formace, která spolupracuje s místními biskupy a strukturami Církve. Jejím cílem je jednoduchý, ale odvážný sen: aby celý svět poznal Ježíše Krista. Evangelizace 2033 má tři hlavní pilíře:

1. Modlitba

Evangelizace není jen otázkou strategie. Pokud má být plodná, musí být především zakořeněná v modlitbě. Proto Evangelizace 2033 propojuje lidi po celém světě – modlitební skupiny, řeholníky, starší, nemocné i laiky – do modlitební kampaně za evangelizaci světa.

Zvláštním symbolem se stala každodenní

modlitba ve 20:33 – v tuto hodinu se lidé spojují, aby prosili za své blízké a sousedy, za otevřená srdce a za nové obrácení. Tato síť přímluvců roste napříč kontinenty.

2. Hlásání

Evangelium není jen „dobrá zpráva“ – je to nejlepší zpráva, jakou kdy svět slyšel. Evangelizace 2033 zdůrazňuje, že víra má být předávána jako poselství naděje, smyslu a lásky. Hlásání Krista se zde zaměřuje nejen na veřejné promluvy a misie, ale i na podporu kněží, seminaristů i laiků, aby mohli sdílet evangelium srozumitelně, s přesvědčením a laskavostí.

3. Formace

Aby mohli křesťané evangelium šířit, musí ho sami znát a žít. Evangelizace 2033 proto podporuje vznik a růst škol evangelizace – vzdělávacích center, která formují jak laiky, tak kněze v teologii, duchovním životě i praktickém sdílení víry.

Formace probíhá na všech úrovních – od farností po celosvětová centra – a přitom zůstává otevřená různým kulturním stylům, charismatům i vyjadřovacím prostředkům. Zásadní je, aby formace byla zakotvená v Církvi, otevřená ekumenickému dialogu a schopná oslovit současného člověka.

Co to znamená pro nás?

Evangelizace 2033 není výzva jen pro „někoho tam nahoře“ – je to pozvání pro každého z nás. Ať už se zapojíme modlitbou, praktickou pomocí, nebo sdílením víry v našem okolí, můžeme být součástí něčeho většího: globálního pohybu, který se modlí a pracuje za to, aby svět poznal Krista.

Do Jubilea 2033 zbývá pár let. Možná se to zdá daleko, ale právě teď je ten správný čas začít. Můžete se zapojit skrze svou farnost, modlitební skupinu nebo sledováním iniciativy na stránkách www.evangelization2033.eu.

„Skrze něho věříte v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a dal mu slávu, takže se vaše víra i naděje upíná k Bohu.“ 1 Pt 1, 21

Když pozorujeme současné dění ve světě i u nás, pak se mi zdá, že jestli je třeba nějaké vlastnosti, je to **naděje**. V 90. letech jsme po pádu komunismu dlouho žili v naději, že se svět obrátí k lepšímu. Jenže v posledních letech stále více vidíme, že svět z mnoha důvodů k lepšímu nesměřuje. V posledních letech jsme nikdy neslyšeli o válce s takovou naléhavostí, nikdy neprobíhala tak rozsáhlá hybridní válka a nikdy jsme nezažívali tak výrazný vzestup psychických potíží, jako jsou deprese a úzkosti. Myslím, že řadu dalších „nikdy“ byste našli sami.

Jak jako křesťan v této době obstát? Naděje, jedna z klíčových ctností zmíněných v Božím slově, nám nabízí sílu a světlo uprostřed úzkosti. Co však naděje vlastně znamená?

Kdesi jsem četl nebo slyšel následující větu: „Pro tebe není problém mít naději, protože jsi nenapravitelný optimista.“ Všimněme si zajímavé jazykové stopy. Čeština „má naději“, ale nelze být „nadějistou“. Oproti tomu spíše než „mít optimismus“ člověk „je optimistou“. Tento příklad nám ukazuje rozdíl mezi nadějí a optimismem.

Optimistou jsem svým naturelem, naděje s naturelem spojená není. Optimismus je víra, že věci budou dobré s tím, že do velké míry záleží na povaze. Naděje je víra, že pokud budeme jednat, uděláme věci lepšími.

Když vidíme svět nebo církev, optimista si díky své povaze řekne, že se to nakonec v dobré obrátí, že se to nakonec zlepší, že to na rozdíl od jiných s tím světem a církví nevidí tak černě. Když se díváme do Bible, pak ta moc důvodů k optimismu nedává. Naprosto otevřeně zde čteme o zklamání, bolesti, pádech, nejistotě a o tom, že to na této zemi s mnohými Bohu oddanými lidmi moc dobře nedopadlo.

Navzdory tomu nás Pán Bůh učí, že má smysl jednat, tvořit, žít, sdílet svoji víru a svoje obdarování. Pohonem k tomu je nikoliv optimismus, ale naděje. Naděje znamená rozhodnutí vstoupit do nejistoty s vírou, že naše činy mají smysl nezávisle na výsledcích. Mnohokrát jsem ve své praxi člověka, který pracuje s lidmi, píše a přednáší, prožíval frustraci, protože jsem neviděl a často ani dosud nevidím výsledky své práce. Navíc nejsem od přirozenosti optimista, což mi mojí práci neusnadňuje. Jenže mám naději, že to, co dělám, má smysl nezávisle na výsledcích. Proto je důležité přemýšlet, jak do svých rozhodování pouštět Boha, a poměřovat tím svoje rozhodování.

Někdy prožíváme složité věci v práci, ve výchově, ve vztazích a to, co nás žene dopředu, abychom to nevzdávali, je naděje.

Naděje ale není výlučnou zkušeností křesťanství. Ze Starého zákona čerpají duchovní inspiraci Židé. Někteří židovští myslitelé zdůrazňují, že odolnost židovské tradice tváří v tvář největším historickým tragédiím, včetně holocaustu, je zakořeněná ve víře v obnovu a nový začátek. Tedy naděje, která je zakotvená v Boží podstatě, a to se odráží v Písmu: „Po největší temnotě židovských dějin nevzešla rezignace, ale návrat, obnova a nový život. Tím se židovský příběh stává univerzálním – je to svědectví, že i po pádu může následovat vzkříšení. Nikdy nejde jen o minulost, ale o budoucnost, kterou je možné vytvářet.“ (Jonathan Sacks)

Naděje jako odpověď na bezmoc

Pokud propadneme beznaději, pak se dříve či později dostaneme do stavu, že jednak začneme ze svých problémů obviňovat okolnosti a okolí a jednak se začneme propadat do pocitu zoufalství. Tomáš Akvinský napsal, že zoufalství je hřích proti naději. Pokud nemáme moc nad životem, nad okolnostmi, paralyzuje nás to, nemáme vůli něco měnit a propadáme se do zoufalství. Někdy skutečně nemůžeme změnit okolnosti, alespoň však můžeme změ-